

Alledaagsheden en meer...

Loeks van Groningen

Alledaagsheden en meer...

Eerste en tweede druk (e-book) februari 2016

Copyright © 2016 Loeks van Groningen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere
manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.
Voor overname kunt u zich wenden tot: loeks9999@gmail.com

ISBN 978 94 021 4188 7
www.bravenewbooks.nl

Inhoud

Voorwoord 9

Dagelijkse dingen 11

De handyman 14

Oer 17

Op de Wadden 19

Zussen en zo 21

Naakte dag 23

Bij de container 24

De joint 26

De assistente 28

De val 30

Flair 33

Het egeltje. 36

Vuur 38

De toren 43

Het oog 45

Dode oom in Amerika 47

Halt, Politie! 49

Kranen 52

Bloot 54

Vampier 56

De wasmachine 58

Vakantie 60

Weekendje uit 62

Jij 65

Virtueel leven 66

Bulten en bomen. 68

Borrelpraat 70
Verantwoorden. 72
Gourmetten 74
Oma 76
Opa 77
De zaag 81
Vrij zijn 83
Contactadvertentie 85
Daten 88
Vermist! 90
Kippen 91
Trobbel 93
Katten 96
Sandokan 98
Muizen 101
Moe 103
Gevoelsdingen 105
Cultuur nihilisten 108
De oorknopjes 110
Evert 113
Bazen 115
Trouw. 118
Datingtips voor mannen 120
Humor 123
Wandelen bij de Lorelei 125
Beweging 128
Intocht 131
Tillie 133
Spookrijder 134
Vanuit het duister 137
Vakantiefobie 140
De krantenverkoper 142
De vloed 144
Addertje's 152

Brons 153
Haar 155
Vier violisten 157
Voetballen 160
Het huis 162
Thuis 165
Liever donker 167
Vreemd 169
Ouwe lul 171
Oud 173
Tante Suus 175
Toeren 178

Voorwoord

Met deze bundel heb ik de meeste van mijn schrijfsels, gedichten en verhalen, proberen te bewaren voor hen die na mij komen. Dat dan vooral voor mijn naasten, want ik wil mij niet meten met de meest getalenteerde schrijvers van onze tijd, verre van dat. En ik weet hoezeer de tand des tijds vreet aan de populariteit van een schrijver als deze eenmaal naar de eeuwigheid is vertrokken. Dan denk ik bijvoorbeeld aan de door mij geliefde schrijver, Godfried Bomans, wie kent hem nog, die nog geen halve eeuw geleden overleden is. Dus roem voor de toekomst, dat is niet het doel van deze bundel. Maar toch een beetje 'dat gekke familielid' willen zijn die ooit een boek uitbracht. Daarnaast zijn mijn schrijfsels bedoeld om van te genieten, even een gedachte van herkenning, een glimlach misschien.

Ik wens de lezer veel leesplezier.

2016

Dagelijkse dingen

Hoe het leven en de handelingen daarin bepaald worden door je exen.

Als alleenstaande, zo is mijn situatie op dit moment, zijn er allerlei beslommeringen in het dagelijks leven. Zoals de huishoudelijke zaken als stofzuigen, wassen, ... nou, meer kan ik even niet bedenken. Neem nou het stofzuigen. Dat wordt echt door iedereen anders gedaan. De eerste ex deed het in redelijk tempo, ietwat gehaast, maar het was degelijk werk. Nummer twee pakte het geheel anders aan. Als of ze bang was de vloer te beschadigen, zo secuur en voorzichtig, het leek meer op masseren, plekje voor plekje. De derde heb ik in een half jaar maar een keer zien stofzuigen, lange streken gauw thuis. Het past mij niet over deze verschillen een oordeel over te vellen, behalve dan dat nummer twee mij verzekerde dat ook de onderkant van de stoelpoten gedaan moesten worden. Met een stalen gezicht hoorde ik dat aan, maar men begrijpt dat ik niet mesjokke ben. Welke techniek echter het meest probaat is, ik ben er nog niet achter, ik klungel maar wat aan en voel mij wat onzeker.

Dan hebben we het was opvouwen, ook zo iets. Vrouwen hebben daar een uitgesproken mening over, wat ze voor de rest zo goed als niet hebben. Vraag een vrouw naar haar politieke inzichten, en er ontstaat een benauwende stilte. “Hoe denk jij er dan over”, klinkt het dan. Alsof zo iets persoonlijks naadloos overgenomen kan worden. Let wel, dit zijn mijn ervaringen. Maar even terug naar de was. Die moet gevouwen worden hoewel ik ooit bij een vrouw was die alles op een berg liet drogen in de hoek. Maar die was denk ik niet maatgevend, want die stofzuigde nooit en in de keuken stond de afwas steevast een meter hoog. Was een interim relatie. Nummer een bijvoorbeeld vouwde een badhanddoek in drie delen en dan dubbel. Zo hoorde dat en daar was geen tornen aan.

Dit, terwijl nummer twee de handdoek terstond dubbel vouwde en dan nogmaals. Toen ik de methode van nummer een bij haar meldde, keek ze mij als door de bliksem getroffen aan. “Dubbel, dubbel”, siste ze, en ze sprak die dag geen woord verder tegen me. Nummer drie, de laatste, had weer een geheel andere kijk op het vouwen, die vouwde dubbel, let wel, de handdoek was nog nat, en hing die vervolgens dubbel op het lijntje. “En als die droog is pak je hem er zo weer af”, zei ze “en leg je hem zo in de kast”. Verbluffend. Hoe praktisch. Desondanks ben ik teruggevallen op de methode van nummer een. Vraag me niet waarom, ik voel me daar het lekkerste bij.

Hoe vaak mijmer ik niet over deze verschillen van opvatting, zonder een stap verder te komen over wat ik wil met mijn leven. Qua schoonmaak en zo. Vaak denk ik hierover zittende onder mijn luifel, daar komen vaak de diepere roerselen boven. Dan kijk ik naar mijn tuin, oh ja, de tuin. De eerste twee deden niks in de tuin. De eerste interesseerde het niet of volstond met het genieten ervan, de tweede ontwikkelde allerlei plannen die ik dan uit moest voeren, maar deed er zelf geen steek in. De plannen konden per jaar verschillen, waardoor, als ik haar zin gedaan zou hebben, ik nu een uitgemergeld wrak zou zijn geweest. Zo moest er ooit een vijver komen, op de plek waar een enorme berg grond lag, nog vanwege de bouw ooit. Daar heb ik drie weken over gedaan om de berg te verwijderen en de vijver te graven. Ik was aan het eind mezelf niet meer, soms sprong ik 's nachts uit bed om in de kuil te gaan spitten, het was een obsessie geworden. Jaren later zei ze, “Gooi die vijver maar dicht.” Gelukkig heb ik mijn verstand bij die kunnen bewaren. Nummer drie daarentegen was er niet uit te slaan, uit de tuin bedoel ik. Die renoveerde de tuin in een halve dag, spittend als een turfgraver. Het is spijtig dat die heengegaan is, daar er nog een stukje gedaan moet worden. Ik denk na over de aanpak ervan, natuurlijk hopende dat nummer vier, nog niet in beeld, hier iets in zou kunnen betekenen.

Degene die ik net op de mail had, een relatiekandidaat, vroeg me of ik een gevoelsmens was en sprak ervan dat zij zich, naast theaterbezoek en

sauna, zich bezig hield met het aangaan van menselijke verbindingen.
Behalve dat ik van zo'n uitdrukking een beetje misselijk word heb ik er
qua tuin niks aan.
Ik wacht rustig af.

De handyman

De oudste woonvorm van de Stichting had een jubilerende medewerker in huis, een manusje van alles, Herman Bloem. Op maandagmorgen zocht ik hem op om wat vragen te stellen voor een artikeltje voor het bokkenblad ter plaatse.

Eertijds noemde men zijn functie wel handyman, maar aan die term had hij een hekel.

“Haendymaenn”, sprak hij lijsig en met zichtbaar afgrijzen. Zelf prefereerde hij de naam Hoofd Technische zaken, maar dat had hij er nog niet door bij de directie.

Behalve hier werkzaam was hij voorzitter van de plaatselijke voetbalclub en ook zat hij in de gemeenteraad. Men wees mij het werkhokje waar hij in meestal vertoefde.

Van ver zag ik al rook onder de deur uit komen en ik hoorde een aanhoudend rochelen en kuchen. Hij was er dus.

Voorzichtig opende ik de deur. Toen ik om het hoekje keek zag ik hem, nadat de rook wat weggetrokken was, bezig. Ochtendgymnastiek deed hij nog altijd en nu was hij in de weer met z’n haltertje. Het zweet stond op het rood aangelopen hoofd en hij hijgde als een paard. Desondanks had hij de sigaret nog in de mondhoek bungelen. Mij ziende gooide hij het gewicht aan de kant. Door de trilling die dit veroorzaakte viel er een verfpot van de bovenste plank. Herman had hem al aan zien komen en kopte hem direct weer op zijn plek.

Terwijl hij het deukje op zijn vrolijke kop wegmasseerde nam hij een slokje isotoon.” Om de fut er in te houden”, sprak hij. Vervolgens raakten we in gesprek over onze passie, het voetballen. Zowel de club die Herman bestuurde, alsook FC Groningen, de club die hij had willen besturen, hadden gewonnen. “Werelddoelpunten, allemaal”, spinde hij.

Hij was extra te spreken doordat er de vorige week een leuk artikeltje over hem in het plaatselijke bokkenblad had gestaan. Breedvoerig werd vermeld hoe hij als rode opposant het college grondig de oren had gewassen. “Die meelzak heb ik volledig aan flarden gepraat”, gromde hij vergenoegd, daarbij kijkend naar de gehavende foto aan de muur van de burgemeester. De pijltjes stonden er nog in die hij er soms woedend naar toe gooide. Of voor de lol. In deze woonvorm was het segment techniek van hem, veelal deelde hij het werk zelf in. Enige inbreng van de leiding accepteerde hij wel. Herman streefde naar het hogere, wilde zich doen gelden. Soms kreeg hij post van een ver bedrijf, aan het hoofd van de technische dienst stond er op. Dan speelde er een glimlach om zijn lippen. De neiging tot profileren kwam ook wel tot uiting als je met hem in een vergadering zat. Dan werd er in serene sfeer eenvoudige materie behandeld, ontspannen mensen onderuit, het hoofd rustig neuzelend inzake het onderwerp Opeens hoorde je dan een luide knal. Herman ontplofte. Een vulkaan die uitbarstte zonder voorafgaand gerommel. Onverdroten, uitvoerig en met passie gaf hij dan wijds gebarend en luidkeels zijn mening, zich meestal richtend op het hoofd, die hieronder volledig verblekend inzakte. De mensen in zijn omgeving weken terug bij dit geweld, bleek en transpirerend. Soms viel er een van de stoel.

Eenmaal kreeg iemand een fatale hartverlamming. Bij diens graf heeft Herman ng gesproken, een uur lang, met dit buitenkansje zichtbaar in zijn nopjes. Een haantje in alle opzichten.

Zijn speciale voorliefde was het ontstoppen van toiletpotten, vooral die van het personeel. Dan bracht hij de ontstopper in en pompte deze driftig op en neer. Dat daarbij het water over zijn schoenen golfde deerde hem niet, het scheen hem eerder op te monteren.

Onderwijl graaide hij enig toiletpapier of anderszins uit de pot. “Wat die dames er al niet in gooien”, zei hij met vertedering.

Of er nog wat bijzonders in het artikel moest komen, vroeg ik hem. “Nee hoor, hou het maar kort”, zei hij. Maar de volgende dag overhandigde hij me twaalf uitvoerig bedrukte vellen. “Gebruik dit maar”, zei hij. De

dagen er op kwam hij voortdurend met nieuw materiaal aan.
Dat het uiteindelijke resultaat maar een enkele kolom was, waar ik bij de redactie voor had moeten vechten, vond hij eigenlijk wat teleurstellend. Een bijzondere kerel, die Herman, maar dat zijn toch de leukste.

Oer

Over de oerdrift, die in ons allen verborgen is..

Op de radio ging het er over waar mannen het eerst naar keken, als het om vrouwen ging. Naar de billen, zo bleek. De reden hiervoor was dat dit een overgebleven reactie was uit de tijd dat we nog apen waren. Op vier poten gelopen zag je als man toen het eerste de billen van het andere geslacht. Vandaar deze prioriteitsstelling nog heden ten dage. Uit eigen ervaring kan ik hier niets tegen in brengen. Het stemde me tot verder nadenken over ons verleden.

Zelf had ik al eens bedacht dat er vele gedragingen zijn die je kunt herleiden tot ons oerverleden. Bij de een herken je het echter sterker dan bij de ander. Oer. Ik meen dat men vooral bij boeren het oer kan zien. Stamt het woord boer niet hiervan af? Wie heeft bijvoorbeeld niet ervaren dat boeren hun neus totaal anders snuiten dan andere burgers. Het snuiten gaat gepaard met een trompet geluid, wat tot ver in de omtrek te horen is. Daarbij lopen ze paars aan en vertrekken ze hun hele gezicht. Dit kan niet anders zijn dan imponeer gedrag, om tegenstanders af te schrikken, wijfjes aan te trekken. Deze gedachte wordt versterkt doordat er gebruik gemaakt wordt van een grote rode zakdoek. Rood is de kleur van imponeren, dat weet iedereen. Ook de waarneming dat er bij voorkeur geürineerd wordt aan de rand van het grondbezit versterkt de gedachte dat de boer zeer dicht bij onze oerafstamming zit. Tenslotte is het zo dat boeren bij voorkeur vrouwen met forse achterwerken huwen, wat voor mij afsluitend bewijs is. De boer is oer.

Natuurlijk zijn er meer dingen die herinneren aan die vroege tijd. Het om elkaar heen hippen in een disco is niets anders dan baltsgedrag, wat vogels in het voorjaar doen. Onbewust doen we dus heel wat dingen die hun oorsprong vinden in ons verre verleden. Wij, niet alleen boeren. Eens

wandelde ik met een zeer beschaafde psychologe door landelijke dreven. Dat zij van zekere standing was merkte je als ze sprak. Als zij sprak had ze dezelfde intonatie als onze koningin, de oude bedoel ik. Dat zegt natuurlijk genoeg. Langs het pad wat we liepen zat een konijn met myxomatose, de ogen dicht van de etter. Het is een ziekte waar ze meestal dood van gaan. Ik besloot een eind aan zijn lijden te maken, greep een stammetje wat er lag en wilde hem de hersens in slaan. “Dat doe je toch zeker niet”, sprak ze verontwaardigd en zeer geaffecteerd. Dat deed ik wel. Het beest stuiterde van de stuiptrekkingen nog en paar keer op en neer, hoewel hij dus al dood was. “Sla nog een keer”, gilde de agoge nu, “Hij is nog niet dood”.

Van het ene moment op het andere was ze door opwinding en een zekere bloeddorst bevangen. Oer kwam terstond bij haar boven. Waarmee blijkt dat ons laagje beschaving zeer dun is, oer ligt op de loer.

Haar billen waren overigens niet de moeite waard.